

Velká pomsta Japonska

Hisae Saki, supernumerárka
Opus Dei žijúca v Nagasaki,
rozpráva o spomienkach svojej
matky na bombardovanie
Hirošimy, o svojom vlastnom
obrátení a manželstve, ako aj o
návšteve blahoslaveného
Álvara v Japonsku v roku 1987.

28.02.2017

***Z knihy „Los cerezos en flor” –
Rozkvitnuté čerešne, od Josého
Miguela Cejasa, Rialp, 2015***

Kapitola 20 Veľká pomsta Japonska

Musíme vzdávať vďaky:

sneh, ktorý pokrýva zem

tiež patrí nebu

Issa

Moja matka vždy spomínala na ten deň do najmenších podrobností, ako keby sa to bolo stalo len pred hodinou. Mala vtedy dvanásť rokov a v ten horúci augustový deň bola v škole. Keď skončili prvú hodinu o ôsmej ráno, učiteľ im oznámil, že počas prestávky budú robiť nejaké upratovanie na verande. V japonských školách je to celkom bežné, lebo to žiakov vedie k tomu, aby školu považovali za svoju a učili sa poriadkumilovnosti.

Všetci teda usilovne pracovali, keď niečo po ôsmej hodine začuli zvuky lietadla. Pozreli sa hore a zrazu ich

prenikol pocit hrozivého ticha, keď došlo k žiarivému, oslepujúcemu záblesku. Hneď vzápätí ich niečo ako hurikán v za sebou nasledujúcich vlnách rozhádzal po celej verande. Moja matka dopadla asi desať metrov od miesta, kde pracovala a našťastie nebola zranená. Učitelia nevedeli čo majú robiť. Rýchlo preto otvorili dvere školy a všetky deti sa s hrôzou rozutekali domov, v obrovskom mraku sivého prachu.

Škola bola na kopci na okraji mesta. Bol odtiaľ nádherný pohľad na toto pekné mesto, Hirošimu, s jej zástavbou na šiestich ostrovoch, ktoré vytváralo ústie šiestich riek. Smerom na juh bol prístav a ďalej morská zátoka s mnohými ostrovmi a ostrovčekmi. Každé ráno, keď prišli do školy, na chvíľku sa tešili z tohto nádherného výhľadu, ale v to ráno, pri pohľade na mesto zostali celkom paralyzovaní. Z Hirošimy sa stalo jedno veľké rumovisko, kde ľudia

kričali a nariekali a trpeli následkom hrozných popálenín.

Počas dňa sa zvláštne zotmelo a keď moja matka prišla do svojho domu, ktorý bol napoly zničený, našla svojich rodičov ležať na zemi, v šoku a bezo zmyslov, zranených a popálených. Keď videli ako prichádza ich dcéra domov, vstali, začali sa objímať, plakať a ďakovať, že všetci prežili. Potom si zobrali zopár potrebných vecí a vydali sa na cestu k svojim príbuzným, pričom všade navôkol sa ozývali sirény a výkriky Tasukete, Tasukete! (Pomoc!).

Našťastie dom ich príbuzných ešte stál, keď však vstúpili dnu, našli tetu s úplne popáleným telom, zápasiacu medzi životom a smrťou. Zomrela v ten istý deň.

O dva dni neskôr, keď prišla správa, že Nagasaki bolo tiež bombardované, upadli do hlbokkej depresie. Boli z toho takí zmätení, že si mysleli, že to

všetko musí byť len zlý sen, nočná mora, ktorá sa každú chvíľu pominie. Preto keď 15. augusta v rádiu počúvali prvýkrát v živote hlas cisára Tenna, ktorý oznamoval koniec vojny, mali spolu so zvyškom krajiny jeden veľký pocit úľavy.

Cisárovo posolstvo, ktorému kvôli nekvalitnému rozhlasovému vysielaniu ani veľmi nerozumeli, spočívalo v nasledovnom: *Nepriateľ začal používať nový typ bomby, nesmierne krutú bombu, ktorej potenciál spôsobiť škody je naozaj nevyčísliteľný, a ktorá zapríčinila smrť mnohých nevinných ľudí. Ak budeme pokračovať v boji, výsledkom bude nielen zničenie a zánik japonského národa, ale to povedie aj k úplnému zničeniu ľudskej civilizácie.*

Moja matka nikdy nezabudla na tieto chvíle a aj keď nebola kresťanka, učila ma, že nemám prechovávať nenávisť voči nikomu, že mám vždy

iným odpúšťať, čo som si navždy zapamätala.

Obrátenie Hisae

S manželom som sa stretla v Kjóto začiatkom sedemdesiatych rokov, keď som chodila na hodiny klavíra a on študoval jazyky. Zoznámil nás náš spoločný priateľ z Opus Dei, ktorý vedel o našej spoločnej záľube v hudbe. Chodili sme spolu, zaľúbili sme sa a rástli sme v poznávaní kresťanskej viery.

V tom čase sme obaja študovali katechizmus, ktorý sme vnímali v súlade s našou japonskou mentalitou, ako súbor pravidiel a smerníc, ktoré sa treba naučiť a rešpektovať. Neskôr sme sa naučili, vďaka formácii, ktorú sme dostali v Opus Dei, že kresťanský život nie je len o naplňaní požiadaviek, ale že znamená milovať Boha a slúžiť mu celým svojím srdcom uprostred rodinného a

spoločenského života a v každodennej práci.

Obaja sme boli pokrstení a neskôr sme obaja odpovedali na Božie volanie stať sa členom Diela. Toto nás ešte viac spojilo, lebo ešte predtým, ako sme sa stali kresťanmi, sme veľmi chceli vytvoriť si „jasný a radostný“ domov, ako to hovoril sv. Josemaría.

Zobrali sme sa a na svadobnú cestu sme šli do Ríma. Tam nás prijal prelát Opus Dei, otec Álvaro del Portillo. Keď sa dozvedel, že obaja sme v Diele, povedal nám, že by sme mali byť exemplárni manželia, myslieť na mnohých ľudí v našej krajine, ktorých Pán v budúcnosti povolá, aby sa Mu naplno odovzdali v manželstve.

Poradil nám, aby sme sa nikdy nehádali pred deťmi a každému dal ruženec, pričom ho najskôr s láskou pobožkal.

Don Álvaro v Japonsku

Ľahko možno pochopiť našu radosť, keď Don Álvaro del Portillo prišiel do Nagasaki 14. februára 1987. Šli sme ho privítať na letisko aj s deťmi, ja som mu ponúkla zakvitnutý konárik čerešne a moja dcéra mu dala kyticu kvetov. Aj keď bola zima a vo februári bol celkom bežný sneh, v týchto dňoch sa oteplilo a užívali sme si temer jarné počasie.

Podobne ako mnohí kresťania, ktorí prišli do tohto mesta, nazývaného „Rímom Východu“, pomodlil sa pred obrazom Panny Márie, kde sa zvykli v minulosti tajne stretávať kresťania a navštívil pamätník mučeníkov.

Spomenul, že jeden z nich, Mexičan Felipe de Jesu, bol jeho vzdialeným príbuzným. A povedal nám: „Ľudia si mysleli, že on nebude schopný mučeníctva, lebo vyzeral akýsi slabý. Ale Boh mal s ním takú trpezlivosť, že nakoniec prejavil veľkodušnosť a

odvahu, hrdinstvo zoči-voči smrti, ktorú prijal z lásky k Bohu. Zverujem mu seba a všetkých vás, aby sme boli ľuďmi, na ktorých sa Boh môže spoľahnúť.

Beseda s Donom Álvarom sa konala v jednej škole v Nagasaki a zúčastnili sa na nej stovky ľudí. Väčšina z nich boli budhisti, alebo bez náboženskej príslušnosti, a boli prekvapení, akú srdečnú a príjemnú atmosféru dokázal vytvoriť. „Mala som pocit“, vyjadrila sa jedna nekresťanka neskôr, „že som doma vo svojej obývačke, a že po obede debatujeme s rodinným priateľom.“

Na začiatku nám hneď povedal, akú radosť by bol mal zakladateľ Opus Dei, keby bol mohol navštíviť našu krajinu. „Spomínam na jeho veľkú túžbu robiť dobro v tejto krajine, kde množstvo ľudí má ľudské cnosti, sú schopní pracovať s mimoriadnym úsilím a intenzitou. Zamýšľal sa nad

tým, že keby títo všetci poznali Krista, ak by sa stretli s Kristom, ak by títo všetci milovali Krista, aké veľké dobro by z toho bolo pre ľudstvo. Lebo všetky tie ľudské cnosti, ktoré sú tu, všetka tá pracovitosť obyvateľov Japonska, daná do služby Bohu, by bola niečím mimoriadnym.“

Potom povedal niečo, čo ma prekvapilo. Hovoril o žiali zakladateľa, keď sa dozvedel o zničení Hirošimy a Nagasaki. „Modlil sa za všetky obete a zranených, aby ľudia nezúfali, aby našli Boha uprostred svojho utrpenia. Tiež sa modlil za tých, ktorí si neskôr vytrpeli následné účinky radiácie.

Pozerala som sa na tváre ľudí, hlavne na nekresťanov. Aj keď my, Japonci, bežne nedávame najavo svoje pocity, bolo zjavné, že mnohí boli dojatí.

Jedna katolíčka, učiteľka hudby, rozprávala o svojich rodičoch, ktorí

sú praktizujúci budhisti a veľmi veľkorysí ľudia. Čo by mala robiť, aby ich priviedla ku Kristovi?

„Ak sa ťa spýtajú na kresťanské náboženstvo, hovor o tom, čo máš vo svojom srdci, ale bez presviedčania, lebo oni majú svoju vieru, a okrem toho to nie je tá cesta. Viera je dar, ktorú človek nezískava vlastnou argumentáciou, silou svojho štúdia. Boh ju udeľuje tomu, komu on chce. Sú ľudia, ktorí nedostávajú dar viery, a možno sa správajú lepšie ako mnohí kresťania. Dávajú nám príklad úprimnosti, čestnosti, pochopenia...Okrem toho, dcéra moja, v tomto konkrétnom prípade ide o tvojich rodičov, ktorým máš prejavovať len lásku, vďačnosť, úctu. A modli sa za nich.“

Tá návšteva nám poskytla veľkú útechu. Navštívil viaceré mestá a rozprával o Bohu všetkým možným typom ľudí. Obzvlášť na mňa

zapôsobilo (a myslím, že moja matka by si to bola rada vypočula) to, čo povedal v Kjóto:

„Keď som bol na strednej škole“, povedal blahoslavený Álvaro, učil som sa, že Japonsko má asi sto miliónov obyvateľov. Teraz tu žije 120 miliónov ľudí, ale len málo z nich pozná Krista. Ak by sa tie ľudské cnosti, ktoré tu máte – ako pracovitosť, poriadok a mnohé iné – dali do služby Bohu, aký veľký dopad by to malo po celom svete. Bolo by to viac, než atómová bomba. Toto by mohla byť „veľká pomsta Japonska“.